

Arrest

nr. 207 586 van 8 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2018 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 24, lid 1 : Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen

en artikel 28, lid 2 : Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

en gelet op een positieve EUODACHIT voor Bulgarije wordt besloten dat

*de heer(1), die verklaart te heten (1),
naam : S.
voornaam : A.
(...)
nationaliteit : Irak*

vastgehouden wordt te CI Merksplas om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Dirk Nevelsteen, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Middelkerke, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S.A. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas; Vanaf 02.08.2018.”

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De bestreden beslissing houdt enkel een maatregel van vrijheidsberoving in die steunt op de artikelen 24, §1 en 28 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij het volgende met betrekking tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad):

De bestreden beslissing is een administratieve akte

Een beslissing die aanvechtbaar is voor Uw Raad is volgens de rechtspraak van het Raad van State, een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999).

De beslissing om een andere lidstaat te verzoeken de verzoeker terug te nemen, met toepassing van het artikel 24 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend (hierna: "Dublin III Verordening"), evenals om verzoeker vast te houden met het oog op de tenuitvoerlegging ervan, met toepassing van artikel 28 van die Verordening, is zonder twijfel een individuele beslissing die rechtgevolgen doet ontstaan voor verzoeker.

De beslissing heeft rechtgevolgen op de situatie van verzoeker, niet alleen het feit dat hij vastgehouden is, maar ook dat hij vastgehouden is met het oog op zijn verwijdering naar een ander land, dat zou naar de verantwoordelijke lidstaat kunnen zijn maar dit zou ook naar zijn land van herkomst kunnen zijn.

De bestreden beslissing is een individuele beslissing die genomen is met toepassing van een "wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

De bestreden beslissing is een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, genomen op basis van artikelen 24 en 28 van de Dublin III Verordening.

De Dublin III Verordening, die van rechtstreekse toepassing is in de Belgische rechtsorde, moet worden beschouwd als een "wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" in de zin van artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980.

Om deze reden is Uw Raad bevoegd om de legaliteit van de beslissing te toetsen.

In twee recente arresten van 8 mei 2018 (nr 203.684 en 203.685), heeft Uw Raad beoordeeld dat hij bevoegd was om over een beslissing, genomen met toepassing van het artikel 29, lid 2 van Dublin III Verordening, zich uit te spreken (eigen onderstreping):

"De thans bestreden beslissing werd, zoals supra gesteld, genomen met toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening. Deze verordening is rechtstreeks van toepassing en betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Het kan dan ook niet worden betwist dat het gaat om een individuele beslissing met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wat de interpretatie betreft van het begrip 'beslissingen' uit artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient voorts te worden teruggerepen naar de inhoud die de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St., Kamer, 2005-206, nr. 2479/001, 83). Aldus dient onder een 'beslissing' te worden verstaan een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

In casu kan niet redelijkerwijs worden betwist dat de beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen naar achttien maanden, verhindert dat rechtsgevolgen ontstaan.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in een zaak waar er geen sprake was van een verlengde overdrachtstermijn, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 immers dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg voert de verzoeker terecht aan dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat. Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.” Eveneens blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57). De verweerder kan in zijn pleidooi ter terechtzitting dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het regelen van de overdracht louter betrekking heeft op een afspraak tussen lidstaten onderling.

De verzoeker ondervindt door deze beslissing ook een nadeel omdat hij wenst dat België zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moeten de Belgische overheden immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming” (wij onderstrepen).

De bestreden beslissing is ook een individuele beslissing die genomen is met toepassing van het vreemdelingenrecht in het algemeen, en in dit geval, in toepassing van de Dublin III Verordening die van rechtstreeks toepassing is in de Belgische juridische orde.

De bestreden beslissing is niet aanvechtbaar bij de Raadkamer

Verzoeker beschikt niet over enige ander beroepsmiddel dan het huidige verzoekschrift in UDN ingediend Uw Raad.

De Raadkamer van Brussel heeft zich inderdaad al onbevoegd verklaard om een verzoekschrift tot invrijheidstelling te kennen die, in een vergelijkbare situatie, werd ingediend (zie beschikking van de raadkamer van Brussel van 9 mei 2018, stuk 3).

Omwille van het feit dat beslissing tot vasthouding niet steunend was op artikel 71 van de Vreemdelingenwet heeft de Raadkamer zich onbevoegd verklaard:

(...)

De beoordeling van de legaliteit van de bestreden beslissing is bijgevolg niet de bevoegdheid van de gerechtelijke jurisdicties, aangezien bestreden beslissing niet aangehouden is op basis van artikel 71 maar op basis van artikel 1 §3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft nochtans recht op een effectieve rechtsmiddel om de legaliteit van bestreden beslissing aan te vechten.

Hij moet bijgevolg toegang hebben tot een jurisdictie die zal kunnen nakijken of de bestreden beslissing conform de pertinente rechtsbepalingen terecht is gekomen.

Aangezien bestreden beslissing een individuele beslissing die betrekking heeft met de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aangezien geen andere jurisdictie bevoegd is, moet Uw Raad zich in casu bevoegd verklaren.”

Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, voorhoudt dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tegen de bestreden beslissing, kan zij niet worden gevolgd aangezien de geciteerde arresten (203 684 en 203 685) betrekking hebben op artikel 29 van de Dublin III-Verordening. Voornoemd artikel 29 betreft geen vrijheidsberoving.

De Raad wijst erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. Leroy, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruikgemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. Velu, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken en dit om te verifiëren of het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; Ch. Huberlant, *“Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”*, J.T. 1960, 79; J. Salmon, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C.Berx, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. Ook het feit dat de Raadkamer van Brussel zich in een vergelijkbare situatie onbevoegd heeft verklaard, laat dit niet toe.

In casu is de bestreden beslissing een maatregel tot vrijheidsberoving, wat onbetwistbaar een inbreuk vormt op de burgerlijke rechten van de verzoekende partij. Er moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een beroep of over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

De vordering tot schorsing is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

N. VERMANDER